

Z DENÍKU CLAUDIE

2.

připravila O.

Zanechaly jsme Claudii v „nabídnuté komunitě“, kde se poměřuje s životem FMA a žije ho s nadšením. Touto zkušeností nekončí její hledání povolání. V jejím životě se objevují VDB, ale pokračuje přitažlivost ke „komunitnímu životu“. Je pozorná k volání rodičů, přemýšlí o tom a trvá nadšením pro profesi lékaře. A nakonec promoce, specializace a rozhodující krok k zasvěcení VDB.

25. 2. 1998

POPELEČNÍ STŘEDA

V sobotu se vracím domů¹. Dva měsíce utekly jako voda. Čas bilancování nebo téměř bilancování. Zkušenost bude dokončena, až budu doma. Ale je to také doba, kdy se znovu pouštím do této postní doby.

Dnes ráno jsem mluvila se sestrou C. a objevily se dvě nebo tři drobnosti, které si musím poznačit, abych je nezapomněla. Už teď je zapomínám...

Jedná se především o nějaké malé předsevzetí na postní dobu. Mám víc než jedno, ale jsou malá, Bůh by s tím neměl mít moc práce, aby se mi dařilo je dodržovat:

1. Děkovat! Stále a za všechno. Málo děkuji Bohu. Neustálé děkování je tajemstvím radosti a nadšení. A pak, eucharistie je díkůčinění, a proto děkovat znamená prodlužovat eucharistii do celého dne.
2. Každodenní mše svatá. Pokud je to možné, v 7.30. Trochu postu od spánku mi neuškodí. Navíc pokračuji v přednáškách, jinak by to vlastně nešlo. Odpoledne je cvičení. A pak, vstávat brzy na mši sv. mi umožňuje cítit se víc nablízku C., V. a sestře C.
3. Trochu mírnosti v jídle. Ne pěst nebo zřikání se sladkého nebo co já vím, jen se vyhýbat neustálému pojídání, když jsem doma. A možná, když jdu do baru, vzít si jen kávu a už ne croissant. Vyhýbat se většímu množství jídla.
4. Neztrácet čas! Mám spoustu práce. Tohle bude nejtěžší předsevzetí, společně s tím druhým, protože se týká mé lenosti. Tady to je. Nezdá se mi to přehnané, že, Ježíši? Nauč mě obětovat ti malé námahy. To je nejlepší, protože je to neustále, a myslet na tebe při každé malé námaze znamená myslet na tebe často.

Vraťme se k bilanci těchto dvou měsíců v komunitě:

JSEM ŠŤASTNÁ!!!

Takže, Bože: sestra C. mi řekla, abych si psala těžkosti, které nacházím, věci, které mi dělají v zasvěceném životě problémy. Přidávám také ty, které si připomenu z komentářů, které mi řekla.

---

¹ Tato zkušenost nabídky mládeži zaměřená na volbu povolání FMA trvá dva měsíce, na konci se mladí vrací do rodiny, aby pak vstoupili do pravého vlastního aspirantátu, jehož trvání je přiměřené požadavkům dozrání osoby.

- a) Mám strach ZVYKNOU SI. Zvyknout si na modlitbu, aby se nestala mechanickou věcí. Zvyknout si „být dobrá“, cítit se dobrá, řekla bych skoro dokonalá. Zvyknout si na Boha. Ve skutečnosti dochází ke zvykovosti (a nyní mě napadá, že i k nudě), jen když kladu do středu SEBE SAMA, a ne Boha! Sebe sama nutím ke spěchu. Ale Bůh je neustálé překvapení. Bůh tě volá každý den k něčemu novému. Nemůžeš se natáhnout, protože „už sis zvolila“. Volba se obnovuje každý den. A OBNOVOVAT znamená právě DĚLAT SE NOVÁ: Bůh mě každý den volá k něčemu jinému. Nejužitečnější bude znovu si zvyknout děkovat! Děkování mi umožňuje objevovat novost každé malé věci. Tak je Bůh dobrý.
- b) Mám strach, že budu příliš VYČNÍVAT. Že řeknu: „Podívejte se na mě, já se stávám sestrou, jsem tak dobrá!“ Ráda přitahuji pozornost, to je teď příliš jasné. Je pro mě těžké upozorňovat na Boha a ne sama na sebe... Proto bylo užitečné přijít sem. Uviděla jsem normální stav zasvěceného života. A mohla jsem se setkat s dalšími, které jdou po stejné cestě jako já. Takže vlastně nemám nic, čím bych vyčnívala, nejsem nic zvláštního. A pak je tak krásné mít společnost, kráčet společně, vzájemně si dodávat sílu, říkat si „Odvalu!“, když ti to neřekne nikdo jiný, protože tví přátelé si myslí, že ses zbláznila! Je pravda, že jsme všechny bláznivé. Láska k Tobě, Pane, působí, že jsme někdy trochu mimo. Zdá se mi, že v podstatě jsi ani Ty nebyl moc v pořádku, ale to je jiná věc.
- c) Mám strach, že se (znovu) stanu BIGOTNÍ! Že se stanu „až moc sestrou“! Že nakonec budu žít „mimo svět“, vzdálená od skutečného světa. A to je konec pro někoho, kdo si zvolil život pro mladé a s mladými. Tady myslím, hodně znamená moje vůle a moji přátelé a Ty.

V tuto chvíli existují i další obavy: strach, že budu muset všechno opustit, zanechat přátele a svůj způsob života, ale to nejsou tak velké obavy. Tyhle se překonají.

Sestra C. mi řekla, že to jsou skutečné, konkrétní obavy. Ve skutečnosti se snažím být racionální, a proto mám racionální obavy. Ne, třetí strach je skutečně opravdový.

11. 3. 1998

Už jsem tu trochu doma.

Minulou neděli, 8. března (den žen!), vstoupily oficiálně C., V. a A. na 27² jako aspirantky.

Už je nevidám. V neděli jsem nepřišla, i když jsem tolik chtěla, bylo mi špatně. Ale bylo by mi špatně i tam, i kdekoliv jinde. Když si pomyslím, že jsou aspirantkami, je mi špatně i teď. Nevím, jak to definovat, jediná věc, která mě napadá, je „utrpení“.

Protože bych tam chtěla být s nimi i já. Trochu proto, že jsem je poznala, cítím se s nimi dobře, kráčely jsme společně a rozuměly jsme si a mě mrzí, že jsem nyní od toho všeho „mimo hru“. A trochu právě proto, že se cítím „odříznutá venku“, jsem trochu méně hlavní osoba a v centru pozornosti.

Ale kdyby to bylo jen proto, je to skutečně méně špatné, že jsem doma! To, za a kdy vstoupím do aspirantátu, musí být jen pro Boha a pro nic jiného. Ale především jsem v těchto dnech měla jistotu, že nyní mám být doma. Stejná jistota, s níž jsem v prosinci vnímala v sobě: FMA.

... Vědomí, že jsou tam na 27, že usilují o růst, mi dává spoustu odvahy. Cítím je nablízku, cítím se trochu s nimi... A vím, že se za mě modlí nebo v to aspoň doufám! Já se za ně modlím, stejně jako za několik dalších.

Můj Bože, díky za tuto zkušenost. Díky za tuto vlnu citovosti po dvou měsících odloučení a normálního života. Nestačí mi slova díků.

Dej, ať se můj život stane skutečně OBĚTÍ CHVÁLY. Chci, aby byl celý můj život DÍKY! DÍKY! DÍKY! Neustálé chválení Tebe.

² Aspirantát FMA byl na Piazza Maria Ausiatrice č. 27, Turín.

9. 4. 1998

VELKÝ PÁTEK

Malé shrnutí poslední doby:

Co se týče předsevzetí z postní doby, téměř naprostá katastrofa. To, co jsem dodržovala nejlépe, byla každodenní mše svatá, což byla naštěstí nejdůležitější věc.

Minulý týden v Ploaghe³, a pak to byla naprostá zkáza. Návrat na mé cestě o roky zpět. Ale aspoň se tak vyhnu pocitu dokonalosti, aspoň že tak!

Pokud jde o mé ano Bohu, čekám...

A nyní přicházíme na dnešní duchovní cvičení.

Nejdůležitější věc: OPUSTIT MODLY!

Musím najít nejméně jednu modlu, kterou dnes opustím.

Co udělám? Všechny se mi tak moc líbí!

První věc, která mě napadla, je VYHODIT VŠECHNY SVÉ SCI-FI KNIHY! Všechny, včetně Asimova (a Gerrolda).

Následující myšlenka: možná je vlastně nevyhazovat, všechny peníze tak budou vyhozené. Dát je do knihovny nebo je někomu darovat? Anebo, teď mě napadá, prodat je a výtěžek použít na něco chytrého, ale to není věc, kterou můžu udělat dnes.

Takže: jakou modlu mohu opustit DNES?

...

Abys Ty byl můj jediný Bůh? Čeho se musím vzdát, abych se Ti víc odevzdala? V zásadě vidím své zlozvyky abstraktně. Je snadné rozhodnout se „zbavit se lenosti“, méně snadné je vstát hned, když zazvoní budík, nebo nehrát na počítači, nebo radši studovat než se dívat na televizi nebo ležet v posteli a číst si...

Co mohu konkrétně udělat? Dnes...

Zatím bych si mohla udělat seznam svých model: knihy, spánek, jídlo (dobré), hudba (ne opravdu „dobrá“), pohodlí...

Jako malé „možné“ úkoly vidím: vstávat brzy ráno (hned, jak zazvoní budík, v 6.30), začít vybírat knihy science fiction z police.

Zvolila jsem.

ODEPŘU SI být spáčem. Budu se tedy snažit vstávat vždycky v 6.30 hod., pokud půjdu do postele po půlnoci, tak v 7 hod. Nic víc.

Získaný čas tak využiji na modlitbu (chvály, meditace), na úklid pokoje nebo domu (nepořádek je další z mých model).

Snídaně u VYPNUTÉ TELEVIZE, a ne víc než čtvrt hodiny...

Udělám to?

Stačí jen, abych to všechno dělala PRO TEBE, BOŽE, a ne pro svou osobní dokonalost. A proto se nesmím nikdy chlubit (samolibost, hledání uznání od druhých a touha být středem pozornosti, to jsou všechno modly, které jsem nedala na seznam).

Pomoz mi Ty. A pokud ode mě nechceš toto, ale něco jiného, prosím tě, dej mi to pochopit.

Jsem tvá. Se všemi svými hříchy, ale ty je už znáš a povolal jsi mě právě takovou. Se všemi mými schopnostmi, ale dal jsi mi je Ty, takže jsou v podstatě tvoje. Já nevím, proč mě voláš, ale dát ti všechno je pořád jako nedat ti nic. Nauč mě opravdu tě milovat.

³ Obec v Sardinii, v provincii Sassari, s více než 4600 obyvateli, rodné místo Claudiiných rodičů.

11. 4. 1998

BÍLÁ SOBOTA

Jsem na Olivové hoře v Pinerolu⁴, noviciátu salesiánů.

Dnes ráno... Mezi jiným ve mně zůstala otázka: KÝM JE PRO TEBE JEŽÍŠ?

Prošla jsem si v duchu zábavnou malou epizodu v Ploaghe: byla neděle, a tak jsem šla na mši svatou do kostela sv. Petra. Po mši jsem už šla pěšky, se sluchátky na uších, klidná a blažená. A blízko porodnice vidím Emilia. Taková otrava! Má nějaký duševní problém z doby, když měl asi 16 let. Šla jsem dál, ale on se ke mně připojil a začal mluvit: že byl v Turíně, jestli jsou naši také v Ploaghe, kde jsem byla... A pak mi řekl: „A co v Turíně, máš tam kluka?“ Otázka, která mě štve. Ale jemu jsem řekla: ANO. A on: „A jaký je, blond'ák?“ A já: „Ne, má tmavé vlasy.“ ...Tak tím je pro mě teď Ježíš. Je mým klukem. Je to, jako by se mě zeptal, zda se dáme dohromady. Já jsem se rozhodla říct *ano* a zůstávám, abych mu to řekla. Miluje mě a já miluji jeho.

Včera zemřel. Zítra vstane z mrtvých. Dnes jsem tady a dívám se na prázdný svatostánek. Je strašně osamocený. Je to vlastně „pozastavený“ den, něco chybí.

Jsem zde a dívám se na kříž. Připomínám si, co jsi vytrpěl, Ježíši. Dal jsi mi ohromnou milost – službu u Plátna⁵ v katedrále, takže tě možná uvidím mnohem častěji. Dej, aby vidění toho, co je jen předmětem, mě naučilo víc milovat Tebe, který se stáváš skutečně Pánem mého života...

Bose⁶, 28. 5. 1998

... dnes bych tě chtěla o něco požádat. O potvrzení, ujištění, že mě voláš stát se FMA (pokud může být jistota u takovéto věci).

Dělat, dělat, dělat...

Jak často se snažím dělat něco pro Tebe...

Studovat pro Tebe, pomáhat mamince pro Tebe, stát se řeholní sestrou pro Tebe...

A ŽÍT pro Tebe?

To je další věc. Žít pro Tebe znamená dělat přesně stejné věci. Ale pro Tebe je každý nádech, každá myšlenka, každé gesto. Znovu, samotné se mi to nikdy nepodaří.

Už se nesnažím dělat věci pro Tebe! Přesto mě o to žádáš.

Dokonce mě nežádáš tolik žít pro Tebe.

Ve skutečnosti mě žádáš NECHAT TĚ ŽÍT VE MNĚ!!!

Místo pro Tebe je ve mně ještě tak malé!

Jak ti vytvářím prostor?

Jak ti dávám všechno?

⁴ Pinerolo je město, ležící 37 km od Turína.

⁵ Plátno (Sindone) je lněné plátno uchovávané v turínském katedrále a je na něm viditelný obraz člověka, který nese známky týrání a mučení, podobné těm, které jsou popsány v pašijích. Křesťanská tradice ztotožňuje muže s Ježíšem a plátno s tím plátnem, do kterého bylo zabaleno jeho tělo v hrobě. 2 400 000 lidí prošlo branou turínského katedrály během 58 dní, od 18. dubna do 14. června, aby vidělo Svaté plátno. Motto Výstavu 1998 „Všichni lidé uvidí tvou spásu“, které vybral turínský arcibiskup, kardinál Giovanni Saldarini, udalo směr pastoračním a kulturním návrhům uskutečněným během této události.

⁶ Bose, část obce Magnano v Piemontu (provincie Biella), kde sídlí řeholní komunita z Bose, tvořená řeholníky a řeholnicemi, pocházejícími z různých křesťanských církví. Komunita v Bose od založení podporuje intenzivní ekumenický dialog mezi různými křesťanskými církvemi a denominacemi. Komunita žije vlastní řeholní povolání v celibátu, v bratrském a sesterském sdílení statků, v poslušnosti evangeliu. Je to centrum spirituality.

Odevzdání se zdá snadné vyslovit, ale nevím, jak se odevzdat Tobě.

Vezmi si mě Ty. Uč mě Ty.

... Nejkrásnější je, že nyní opravdu UŽ NEVÍM, CO BUDU DĚLAT, kam půjdu. Je to skutečně Bůh, který rozhoduje, má v ruce můj život, mění plány a záměry. Mohla bych být plná úzkosti nebo otrávená, ale jsem naopak šťastná. Protože si budu stále víc jistá, že plním jeho vůli a ne svou.

... Bůh mě znovu začal překvapovat. A já znovu a znovu objevuji, že to jsou v zásadě vlastně krásná překvapení.

14. 6. 1998

Malá aktualizace.

6. června zemřela babička Mena. Trochu jsme to čekali, v poslední době se necítila dobře. Maminka to vzala docela dobře, šla do Ploaghe a po telefonu mi vyprávěla, že bděla u babičky, která byla uprostřed mnoha květin, konečně klidná... Na pohřbu bylo plno lidí, průvod šel od domu na v. Diaz, kněz jí požehnal a děti zpívaly mnoho krásných písní... A pak mi maminka řekla: Teď se může babička konečně dobře modlit!

Byla bych tam ráda jela, babičku by to potěšilo. Ale peněz moc není, koncem června je půjčka, a pak, musím studovat. A tak jsme zůstala zde, ale hodně jsem se za babičku modlila. A ona se hned začala činit, svátek života 7. června šel opravdu dobře.

Nyní chci pokračovat v modlitbě, protože zítra budu mít zkoušku z chirurgie a sama nevím, jak to půjde. Něco málo umím, ale nic neumím dobře. Ne, jak bych chtěla...

Proto se, babičko, modli! Modli se, abych plnila Boží vůli. Jestli projdu, projdu, jinak budu dělat zkoušku příště. Samozřejmě bych ji chtěla udělat teď! Ale pokud neprojdou, trpělivost!

...

5. 7. 1998

A pak, že nejsi!

Jsi tady, a jak! A chováš se tak ohleduplně k těm, které miluješ. Jako ke mně, když jsem tady první večer zkoušky a už si nic nepamatuji. Přišel tatínek, aby mi připomenul, že první večer se odpočívá. Tak jsem zavřela poznámky a otevřela čtení na zítra:

„Tak praví Hospodin: Hle, přitáhnu ji k sobě,
vedu ji na poušť a budu jí promlouvat k srdci.

V onen den, je výrok Hospodinův,

budeš ke mně volat: „Můj muži,“ a nenazveš mě už: „Můj Baale.“

ZASNOUBÍM SI TĚ NAVĚKY,

zasnoubím si tě spravedlností a právem,

milosrdenstvím a slitováním,

zasnoubím si tě VĚRNOSTÍ, A POZNÁŠ HOSPODINA“ (Oz 2,16.18.21-22).

Jestli tohle není láska!

Díky, že jsi mi připomněl tu nejdůležitější věc, která je z druhé strany této jedné zkoušky.

Díky, protože dnes večer budeš se mnou a zítra před profesorem také.

Jestli mi zítra pomůžeš, nebo ne, to není důležité. Důležitý jsi Ty!

Ale když už jsem tady, prosím tě o pomoc u zkoušky. Jsem nenapravitelná, vím to. Prosím o pomoc, pokoj a klid (a taky vhodné otázky!).

16. 7. 1998

... A Bůh mi znovu změnil všechny plány! Všechno ven! Ať žije!

Dnes ráno jsem ukončila diskusi s maminkou. Nepodařilo se mi vysvětlit jí, proč je důležité, abych odešla už příští rok. Ona naopak říkala, že aspoň během přednášek bych měla být doma, protože budu hodně dříít, abych šla na univerzitu. Diskuse a diskuse, mám z toho v sobě zmatek. Mluvila jsem o tom se sestrou G. Výsledek: jen zůstaň klidná! Příští rok jsi „normální“ dívka, nemáš žádný závazek... Možná můžeš dělat nějakou dobu v komunitě, pokud budeš chtít...

Udělal mi to radost. Ale řešení mi obecně ukázalo, jak bych ve skutečnosti jednoduše odešla z domu. To už by se promítlo v této perspektivě.

A tak, „ať se stane všechno, co chceš Ty!“, řečeno před nějakou dobou s takovou vášní, se začalo uskutečňovat, když mi Bůh odpověděl: „Chci, abys dělala to, co už děláš!“

Ještě jeden rok. Snad jeden rok.

První reakce: neudělám to!

Až do dnešního odpoledne: STAČÍ TI MOJE MILOST!

Roky se snažit učit „posvěcovat každodennost“. Snažit se o „mimořádné v běžných situacích“.

Staneš se spolupracovnicí a říkají ti „kontemplace v činnosti“.

A pak Tě Bůh výslovně žádá o toto všechno, dělat to již mimořádným způsobem (Jsi má! Já jsem věrný! Dělej to pro mě!) a mě napadá: TO JE VŠECHNO??? ALE STAČÍ TI MOJE MILOST!

Nyní se začíná znovu, začínám znovu milovat naše...

Kromě toho všeho jsem si dělala starosti, protože si myslím, že tatínek je přesvědčený, že jeho „pohovor“ mě vedl ke změně názoru a že budu doma příští dva roky...

Nechápe to.

A Don L. mi řekl: My nerozumíme, a ty chceš, aby rozuměl on? Zůstaň klidná. Když budeš mět jít do komunity, řekneš mu to. To je všechno.

Znovu začínám usilovně studovat. Začínám u této zkoušky, která je snadná, takže se musím dobře připravit.

Začínám se znovu angažovat v oratoři. Bez dlouhodobého závazku, bez mé obvyklé pýchy (která tu je bohužel pořád) a snad s větší pokorou.

Začínám se znovu modlit. Ale vážně. Snažím se aspoň o ranní chvály a čtvrt hodinu meditace, pokud se mi nedaří jít do kostela, tak i doma.

Připomínej mi stále, Bože, že Tvá milost je všechno, co potřebuji. Zbytek je zadarmo, „navíc“, tvůj dar.

...

2. 8. 1998

Dnes jsem se šla vyzpovídat k Donu M. ..., a tak jsem toho využila, abych mu pověděla trochu o sobě...

Prosila jsem Boha, aby ke mně mluvil prostřednictvím Dona M.!

Takže, abych to shrnula:

Buď náročná sama k sobě. Dávej Bohu všechno, co mu můžeš od nynějška dát, a nečekej, až budeš „jiná“. Bůh po tobě chce, abys mu dávala víc, než máš, ale to, co máš, mu musíš dát všechno. Zsvěcený život je náročný, jako práce..., a proto musíš žádat hodně sama od sebe, protože když nezačneš hned (například meditaci atd.), nepodaří se ti to ani potom. Buď pokorná, když si připomínáš přijaté závazky. Bohu musíš dát to NEJLEPŠÍ! A zůstaň veselá!

Víceméně mi řekl toto...

OK! Pokusím se! To nejlepší ze sebe, dobře? Budu přísná na svou lenost, ale konec nářků, pokusím se.

5. 8. 1998

- *Znovu se rozhodně zeptej na základní důvod, pro který žiješ nebo pro který chceš žít.*

- *Obnov své rozhodnutí dělat všechno, co je možné, pro tento základní důvod.*
- *Nech se ZCELA zapojit do svého plánu, až do bodu, kdy to ucítíš svou myslí a srdcem.*
- *Využívej všechny prostředky, které máš ve své moci: svou víru, své odhodlání, svou sílu vůle, svou vytrvalost a ducha oběti bez konce.*
- *A nikdy se neptej: „Budu moct?“ ANO, TY MŮŽEŠ. NYNÍ je čas znovu začít. Nikdy není příliš pozdě.*

A NIKDY nezapomeň, že zdrojem tvé síly je Bůh. (Ritorno del Profeta /Návrat proroka/ I, str. 22). Všechno je velmi krásné. Ale mám jeden problém. JAKÝ JE ZÁKLADNÍ DŮVOD, PRO KTERÝ ŽIJÍ? Je mnoho věcí, které chci dělat, ale nikdy jsem si nestanovila, co je jejich „cílem“. Například bych mohla říct, že chci plnit jen Boží vůli a milovat Boha. Ale nevěnuji tomu všechny své síly. A necítím to svou myslí a srdcem.

A pak, „milovat Boha“ je poněkud mlhavé. OK, budu o tom přemýšlet. Rozhodnu se, PRO CO chci žít svůj život, a napíšu si to, černě na bílém. Pak se to může změnit, jistě, ale alespoň budu mít něco jasného a pevného, z čeho vyjdu.

...

Nevím, co chceš. Pochopím to v pravý čas. Nevím, jestli budu muset přijmout výzvu žít za zdmi, nebo žít ve světě, ale ne ze světa. Ale ty kráčíš se mnou. Jako jsi to dělal dosud. Díky za všechno!

...

Neděle, 9. 8. 1998

Samozřejmě, v dnešním evangeliu nejsi příliš nenáročný. Pokaždé, když přemýšlím o tom, že „kdo mnoho dostal, od toho se bude mnoho požadovat“, není mi z toho dobře. Protože mně jsi dal opravdu hodně a moje cesta byla dosud snadná. Nevím, jestli dávám dostatečně. Myslím si, že ne, protože bych jistě mohla dávat víc. A jestliže jsem nedala maximum, jestliže jsem nedala všechno a s láskou, pak jsem nedala dost. Jsem na sebe příliš jemná, téměř se neumím k něčemu přinutit. Budu muset dělat víc.

A pak, „nevíte dne ani hodiny“. Pamatuješ? Když jsem byla menší, někdy jsem se ptala: Byla bych připravená teď zemřít? Někdy odpověď byla *ano*. Teď vůbec nevím. Nevím, jestli je to proto, že jsem se stala pokornější, nebo protože se lépe znám, anebo jestli ti míň věřím, nebo jestli jsem se skutečně zhoršila. Nebo se mi snad víc líbí žít, teď je hodně věcí, které bych nechtěla opustit... Nevím. Víím, že jsem tě prosila o milost vědět, až budu blízko smrti, abych měla čas se připravit. Ale nevím, jestli se to stane. Nevím, jestli budu připravená. A mám strach zemřít. Takže teď je to jiná milost, kterou žádám: Aby Madona byla tady, držela mě za ruku, dodávala mi odvalu a dovedla mě k Tobě. Kdekoli budu a v jakoukoli chvíli. Díky!

12. 9. 1998

Jsem strašně unavená.

...

a když jsem byla v oratoři, Don L. mi řekl: „Neexistuje, že bys dělala koordinátorku pro animátory ze základní a střední školy. Kolaps! ... základní důvod je, že už dva roky sním, že mě požádají o něco podobného. Kéž snesu, že už „neanimuji“ (alespoň ne oficiálně).

Kromě toho problémy s časem na studium, i tady mě znepokojuje otázka: dělám to pro Boha nebo pro sebe?

Popravdě řečeno nevím. Ale rozhodla jsem se dávat se k dispozici. Rozhodla jsem se pro ano.

...

Díky za tento den, který byl „náročný“, ale s mnoha dary, na které si ani na všechny nevzpomenu. Můj dík je tak malý, ale je upřímný. Přijmi ho, prosím.

30. 9. 1998

Hlavně malá aktualizace:

neudělala jsem „plicní“, neprošla jsem na „kožním“... Zkrátka, katastrofa na celé čáře. V tomto měsíci jsem neudělala žádnou zkoušku.

...

Co se týče animace, ... proč mě vybrali. Mluvili o „sympatii“, kterou „inspiruji“, o svědectví, a trochu o dalších věcech, kterých jsem si naštěstí nevšimla, protože jinak by mě to víc přitahovalo. Pak, že umím hrát na kytaru, umím dělat legraci. A nakonec se jedná o vyjadřování „salesiánskosti“...

Vracím se k animování, nejedná se jen o koordinaci. Animuji také třetí střední...

11. 1. 1999

Uteklo 100 let od té doby, co jsem naposledy psala, a to je důvod malé aktualizace. A také proto, že se udály důležité věci, musím si je připomenout.

Především otázka „Monterosý⁷“. Nemluvila jsem s tatínkem a na Monterosu nejdu. Ale pojďme po pořádku.

...

Pak v oratoři zůstali, aniž by někdo šel na Nový rok vařit na Gressoney⁸, a mně řekli: Můžeš se zeptat vašich? Byla jsem přesvědčená, že mi řeknou NE. Tatínek zatím nevěděl, maminka řekla ano. Nakonec jsem šla v noci na Nový rok i já.

Premýšlela jsem. Skutečnost, že vědí, že přemýšlím o životě mezi salesiány (s tatínkem jsme o tom už měsíce nemluvili, ale nemůže si myslet, že jsem úplně změnila názor), mě neodradila od salesiánů. Naopak jsem ochotná pustit se do služby, vyhrnout si rukávy, když je třeba. Takže možná je pravda, že chtějí jen, abych dokončila školu... že mimo jiné to musím udělat dřív, než začnu určitou cestu.

Měla jsem naspěch a řekli mi, abych počkala. Mé plány se změnily. Už nespěchám, abych „vstoupila“. Ať se se mnou stane to, co chce Bůh, tehdy, až rozhodne On. Já se musím jen snažit ukončit školu, co nejrychleji to bude možné, to je všechno.

Mluvila jsem ve vlaku se sestrou G., vracela se ze Sicílie... A zopakovala mi, že jsem svobodná, že mám být klidná a studovat. A dokonce řekla, že pokud je náhodnou moje cesta život ve dvou, je snazší, abych někoho potkala, když jsem „venku“. Pro sestru to vůbec není špatné... Řekla mi: „Takže o tom nemluv až do roku 2000“...

Ale pořád věřím, že Bůh mě chce mít zde. Chce, abych Ho našla tady. Chce, abych byla silná, schopná vydržet některé věci sama, bez komunity, která by mě podpírala. A že se znovu ukáže nebo objeví povolání k medicíně, které jsem zanedbala...

Nový rok jsem strávila v Gressoney (je to místo pro 25 lidí, bylo nás víc než 60, ale všechno dopadlo dobře!) a pak jsem odjela na Národní shromáždění MGS do Zafferana Etnea (CT). Bylo to moc krásné. A přece jsem trochu tak...

Sobota začíná přípravným kursem na „Evropské Confronto 999“, které bude v srpnu v Colle. Další věc ve Tvých rukou.

Svěřuji Ti tohle všechno, Pane. Ty víš, co mám dělat. Dobrou noc!

⁷ Borgata torinese, kde je komunita FMA a kde je „Navržená komunita“: zkušenost řeholního života FMA.

⁸ Gressoney, ve Valle di Aosta, kde mají SDB Dům Alpina pro skupiny mládeže.

8. 2. 1999

Dnes večer jsem smutná. Strašně našťvaná. Už je to doba. Zhroutilo se všechno, co jsem vybuodovala do Vánoc... Minulý týden jsem dostala chřipku a teď mám kašel a v neděli přijde biskup a nám se to nepodaří nacvičit. Pět dní vcelku jsem nevytrčila nos z domu a nikdo (!) se nezeptal, kde jsem... Připravuji se na hygienu, což je strašně nudná zkouška, a vůbec tomu nerozumím! Jsem dnes večer unavená z toho, že mám být stále spokojená, udržovat mezi všemi morálku a mít vždycky dobré slovo. Dnes večer jsem otrávená nebo chci, aby mě jednou někdo potěšil, nebo se chci utápět v sebelítosti!

...

10. 2. 1999

Toto je den, který si budu pamatovat, protože jsem mluvila s tatínkem. Nebo spíš on mluvil se mnou, protože já jsem byla ve skutečnosti po celou tu dobu ochromená... A tak nakonec musel mluvit on. Protože i on se cítil špatně, že nemluví. Už mi to řekl a dnes mi to zopakoval. Je třeba si to promyslet. Zůstat doma, abych studovala, bylo dobré k tomu, abych pochopila, že chci doopravdy odpromovat.

Řekl mi, že se mu nezdá, abych byla sestrou, protože podle něho je to volba z pohodlnosti. Máš někoho, kdo za tebe rozhoduje, strukturu, která tě chrání, „hnízdo“. A současně nebudeš svobodná. Budu muset dělat to, co mi řeknou, ne to, co cítím, že mám udělat. A zatím, řekl mi, ty musíš dělat také větší věci a mít odvalu být svobodná. Jeho slova byla: „Já tě vidím na předním místě“. Lékaři bez hranic a tak.

Nezáleží na tom, jestli se vdáš nebo ne. Ale představit si tě jako sestru (trochu jeho řeč překládám) by znamenalo vidět tě limitovanou. Ty můžeš udělat víc. Mnohem víc!

Trochu uvažování:

Za první: tatínek se mě snaží ohromit. Utekla jsem z boje, který on chtěl, protože je v boji, který zná, kterému rozumí. Ale já jsem to nepochopila. Je schopný myslet ve velkém, způsobem, o kterém jsem si myslela, že není možný. Hodně na mě myslí, opravdu na mě drží. Má mě rád.

Musím přestat myslet na své blízké jako na dva chudáky, kteří nejsou schopni pochopit mě intelektuálně, citově a nábožensky. Kdy to pochopím, že jsou přede mnou napřed o třicet let, a nejen věkem? Kdy mi dojde, že se mám od nich ještě co učit?

Za druhé: kdo ví, proč mi tatínek říká to všechno právě ve chvíli, kdy se znovu protahuje mé hledání a velmi mě láká zeptat se VDB na obnovu 27.–28. února... A také je rok věnovaný Otcí.

Ať je to jak chce, nemohu se už, Bože, vymlouvat. Musím ti znovu začít naslouchat, modlit se. Musím si vyhrnout rukávy a znovu se dát do práce. Musím se naučit žít jen s Tebou, když mě žádáš, abych se stala sestrou, a tím spíš, pokud chceš, abych byla VDB. Budu se namáhat, mnohokrát upadnu a nebudu mít ani chuť jít k Tobě. Přijď mi naproti Ty, jako jsi to udělal dnes.

27. 2. 1999

Jsem v San Mauro Torinese⁹, na víkendu VDB. Konečně!

Měla jsem „rozhovory“, neformální, ale nyní důležité.

Mluvila jsem s oblastní zodpovědnou. Je to ona, kdo mě doprovázela.

... rozdíl – mezi sekulárně zasvěcenými a řeholními sestrami. Ne, že bych si to nějak hodně dobře pamatovala, zdálo se mi nezdrovité dělat si poznámky, ale měla jsem nahrávač...

⁹ San Mauro Torinese, obec 8 km od centra Turína, kde VDB mívaly svá víkendová „setkání pro povolání“.

VDB prožívá sliby jinak než sestra. Základní rozdíl, pokud jsem to dobře pochopila, je, že sestra vstoupí a stane se součástí struktury, která je znamením Boha ve světě; sekulárně zasvěcená věří, že semínka Božího království jsou již ve světě přítomná, objevuje je a pomáhá jim.

Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlela. Nebo možná ano, ale neuvědomovala jsem si to. Vidět Boha ve světě a pomáhat mu objevovat se...

Pro mě je to, jako by to bylo „vidění světa“: jak ho vnímám já? Pak jsou samozřejmě další rozdíly, každá cesta má své těžkosti a své výhody. Komunita, poslušnost, chudoba,..., jsou rozdílné. Ale volba se týká tohoto.

Je tu zvláštní atmosféra.

Nová. Nikdy jsem nic takového neviděla. Rozhodně to nejsou „sestřičky“. Trochu se podobají salesiánům.

Jsou to lidé, kteří pracují, nosí domů plat. Jsou to opravdu salesiánky.

Viděla jsem je diskutovat, a i v tom byly odlišné. Ale nevím v čem.

Možná je to jen ta skutečnost, že sestry se snaží mluvit také jednoduchým způsobem. Tady ne, jsou to „normální“ ženy s „normálními“ problémy.

Líbí se mi.

Nevím, Bože, jestli mě voláš, abych byla VDB. Pokud ano, bude to těžké. Víš, že sama neumím udělat nic. Mohla bych si udělat pěknou tabulku pro a proti u obou povolání. Ale i tak musím volit sama.

Dnes jsi mi řekl, kolik je cest, mezi nimiž musím volit. Nyní je třeba se nad tím modlit. Dobrou noc!

(Další rozdíl: sestra má víc možností významu (konotací) „vzdát se všeho pro Boha“, sekulárně zasvěcená přináší Boha v tom, co má. Nevzdává se toho, ale obohacuje to Bohem.)

3. 3. 1999

Můj problém je stále tentýž: chtěla bych dělat všechno, aniž bych se něčeho vzdala, a to mě ochromuje. Nemám odvalu k odříkání, k utrpení. Přijímám utrpení (ale ne moc), jen když je výsledek okamžitý. Naproti tomu s Bohem musím riskovat skoro naslepo. Slibuje ti odměnu, ano, ale neřekne ti jakou, nedá ti plán cesty a vede tě po etapách, aniž by ti někdy ukázal ty další. A navíc máš pokaždé zavázané oči. Musíš si věřit a to stačí. Já bych si chtěla věřit, ale nechápu, co mám dělat. Pravděpodobně se modlím moc málo, abych to pochopila. Mluvím málo s Tebou. Jak to dělat, abych Ti naslouchala, když to není dialog?

Obnova VDB byla opravdu krásná. Hodně mě to láká. Ale pak jedu do Monterosy, vidím C. a vzpomínám... Znovu jsem si přečetla, co jsem sem napsala asi před rokem... Rozhodla jsem se nebo mi to tak připadalo. Takže jsem se mýlila?

Pokud jsem se nemýlila, tyto zkušenosti se mi budou každopádně hodit. Je to obrovské bohatství. Otvírají mysl a srdce. Před třemi nebo čtyřmi lety jsem ani nevěděla, neuvědomovala si, že laik má tak v církvi důležitý úkol...

Na druhé straně mám také pochybnosti, zda se stát VDB. Také toto by mohla být podle mě volba z pohodlnosti. Můžu dělat chirurga, klidně pokračovat ve studiu a pak pracovat, bez přerušení nebo problémů. Dál pomáhat v oratoři, kde už mám „důležité místo“. Nezraním tatínka a maminku. Budu mít poslední slovo ve svých rozhodnutích, i když mě zodpovědnost hodně děsí (a opravdu, poslušnost sester by mohla být velmi pohodlná). Můžu „dělat“ velké věci, opravdu krásné. A pak, chci vydávat svědectví? Od sestry se určité věci očekávají, od laika ne. A VDB mají stejně minimální strukturu, aby byly schopné čelit mým nejistotám. Tak jako tak jsi součástí skupiny. Jsi součástí světa, nejsi „mimozemšťan“. Ušetřím si také komentáře rodičů... a můžu nosit náušnice a prstýnky a jezdit na dovolenou a chodit ven, když budu chtít. Tatínek a maminka pojedou na Sardinii a já už budu mít dům a auto. Budu mnohem svobodnější. To je krásné, ne?

... Ještě je tu otázka skrytosti: chápu ji velmi dobře, ale jsem exhibicionista, jsem ráda, když druzí vědí, co dobrého jsem udělala... zkrátka nemám závažné překážky.

... Podle všeho se zdá, že je součástí mé historie směřovat k VDB, protože Pán mě povolal. A být lékařem a možná chirurgem je věc, která by šla s Dcerami Panny Marie Pomocnice skloubit obtížně, zatímco s VDB by to šlo?

Protože mě povolal udělat příslib u spolupracovníků, tedy u salesiánských laiků ve světě?

Ledaže bych se ve svém životě zcela zmýlila, a tomu nevěřím.

Můj život vedeš Ty, stejně jako všechno ostatní.

6. 9. 1999

V poslední době jsem moc nepsala.

Dnes jsem udělala chirurgii a získala jsem 30 bodů. Už jen deset zkoušek!

22. 9. 1999

Dnes jsem byla na vyšetření u revmatologa. Všechno bylo v pořádku, dokud jsem mu neřekla, že mám už dost dlouho zvětšenou uzlinu na krku. A že roste. A pod ní je další, která je menší, ale je tam. Nic zvláštního. Diagnostický postup velmi dobře znám i já, vím, že musím podstoupit vyšetření a co by to mohlo být. Vím, že není velká pravděpodobnost, že je to lupus nebo že je to lymfom, ale vidím to napsané!

... Rentgen mediastina... a pak, pro jistotu, krku, hrudníku a břicha, a biopsie... pro jistotu. Biopsie mi nahání hrůzu!

Měla jsem strach, strach, strach!!! Nejdřív jsem si myslela: Do prkýnka, mohla bych být vážně nemocná! Strach. A přece jsem si neřekla ne! Ani na chvíli. Jestli je to tak, je to tak a basta.

... A pak, mám strach umřít! Nechci!

Přesto se mi nedaří modlit se, říct: „Bože, dej, ať nejsem nemocná. A jestli jsem nemocná, uzdrav mě!“

Možná nenechávám Boha vstoupit do svého života. Ale nechci ho prosit, aby změnil řád. Stačí mi, co se děje se mnou. Už jsem myslela, že půjdu z nemocnice domů, o to jsem ho prosila. Vědět, kdy budu na smrt, abych se mohla připravit.

Byla jsem v kapliče. Na dolní části svatostánku je kámen s nápisem JÁ JSEM VĚRNÝ. Bůh je věrný. Je tu stále. Jsem to já, kdo tu nejsem. Neopustí mě. Prosila jsem ho jen, aby mi pomáhal, ať se stane cokoli, abych dobře žila až do konce.

Mnohokrát jsem se modlila: Bud' vůle Tvá! Je to snad nyní méně pravda? NE.

... Kéž by to nic nebylo, nebo jen lupus (jen!...).

3. 10. 1999

Malá poznámka: předsevzetí z poslední zpovědi je udělat každý den alespoň jednu malou službu doma. Obnovila jsem ho dnes na duchovních cvičeních pro salesiánské spolupracovníky v Aviglianě.

Nejkrásnější věcí na duchovních cvičeních byl pavouk. Byl to pavouk křížák s křížem nahoře a udělal si krásnou velkou pavučinu, nejméně 30 cm v průměru. Nikdy jsem neviděla pavouka dělat pavučinu. Měl už postavená vlákna do svazku paprsků, které vycházely ze středu, a nosné vlákno do kruhu. Udělal spirálu dovnitř, byla skoro hotová. A šplhal dál, držel se dalšího paprsku, napnul ho a spojil vlákno se spirálou uzlem. Krok, napnutí, uzel. A další uzel. Někdy šel trochu nakřivo, ale trpělivě: nevracel se zpátky, aby rozdělal uzel, který už udělal. A někdy jakoby zakopl nebo ztratil opěrný bod, takže se celá pavučina zatřásla, on se zastavil a chvíli se nehýbal. Pak, myslím, že si oddechl, že je ještě tam, nebo něco podobného, pokračoval dál: uzel, uzel.

Přemýšlela jsem: tak mám žít. Krok za krokem. Dělat venku něco velkého a krásného. Malé nedokonalé věci všechno nezničí. A když se podaří něco důležitého, ztratím rovnováhu nebo zakopnu, pak se na chvíli zastavím a zase budu pokračovat. Tak to mám dělat.

4. 11. 1999

Na krku už nic nemám, byla to reaktivní uzlina. Chtěla jsem ti, Pane, dnes večer poděkovat, protože mě miluješ. Znovu to objevuji.

4. 8. 2000

... nadále vnímám potřebu komunity. Snad je to jen utkvělá myšlenka nebo strach, protože vím, že je pro mě těžší být sama, kdy si musím sama hlídat čas a rytmus a především motivace, formaci, modlitbu, rozhodování, doplňování (čerpání). Trochu mě děsí pomyšlení, že budu žít sama.

Ale pokud je to opravdu to, co mě čeká, budu mít sílu nést dál své ideje až do konce? Žít opravdu v chudobě, vyrovnaně, pro ty poslední? Čím budu? Odpověď se mi zdála blíž před pěti či deseti lety než teď... Přesto jsem vždycky říkala, že se mi líbí tvá překvapení. Dobře, pomoz mi věřit si až do konce.

3. 1. 2001

Prosila jsem tě, abych v tomto roce pochopila, co mám ve svém životě dělat. Abych to pochopila dobře a začala to dělat.

Ale proto, abych to pochopila, musím JÍT s Tebou a VIDĚT, kde bydlíš. Musím se odvážit podívat se sama na sebe a říct si to. A já musím jít k Tobě, musím splnit svůj úkol. Ne vzít to hopen.

Jsem si jistá, že Ty vyslyšíš tuto moji prosbu.

Můj život se tento rok tak jako tak po promoci změní. Ať se změní pro Tebe.

10. 1. 2001

„BRZY RÁNO, JEŠTĚ ZA TMY, VSTAL A VYŠEL VEN, ZAŠEL SI NA OPUŠTĚNÉ MÍSTO A TAM SE MODLIL“ (Mk 1,35).

Dnes ráno je skoro tma..., a přesto je pozdě a mám jen pět minut.

Ty jsi byl Boží Syn a byl jsi hodně angažovaný člověk, a Tys vstával dřív, aby ses modlil. A nemodlil ses doma, šel jsi až na opuštěné místo.

Jak se zdá, pro mě je spaní důležitější než setkání s Bohem...

Stále si říkám, že když nespím, není mi dobře, mám špatnou náladu, nejsem klidná...

A když se nemodlím, jak mi je?

11. 7. 2001

Dnes: PROMOCE!

Jsem to pořád já, akorát nyní svět poznává, že jsem udělala všechny zkoušky a skončila jsem! Tato část je skončená.

Nyní ještě slavím až do soboty a pak budu mít prázdniny, abych si odpočinula a připravila se na svůj nový „normální stav“. Díky, Bože, žes mě držel za ruku.

13. 11. 2001

... Tak jo, řekla bych, že rozhodnutí byla nakonec učiněna. Teď se jedná o odchod. Tedy:

1. Musím zavolat VDB. Ohledně toho jsem klidná. Hodně jsem čekala a hledala. Teď to chci zkusit.

2. Musím se dát do studia kvůli specializaci.

Jsem stále víc přesvědčená, že tohle je Boží vůle: dělat anestezií. Jednoduše proto, že jako všechny ostatní věci, o které mě žádal, se mi zdá nemožné ji dělat...

A všechny ostatní věci se podařilo udělat. Pokud se opravdu snažím s vírou, podaří se mi i tohle.

4. 12. 2001

Zítřejší je svátek blahoslaveného Dona Filipa Rinaldiho, třetího nástupce Dona Boska a zakladatele VDB.

Mám předsevzetí připravit se na obnovu s VDB 2.–3. února.

Myslela jsem dnes na dvě věci, které se týkají tohoto povolání.

První je, že moje historie je historií Jonáše. Když mě Bůh volá, vždycky se snažím dělat něco jiného, než se přesvědčím.

Ta druhá je úvaha o „darování života“.

Léta jsem věřila, že pro to, abych něco darovala Bohu, je nutné odříkání (podle knih, kde svatí přímo „nabídlí život Bohu“, a potom onemocněli a zemřeli!).

Ale uběhl nějaký čas a mně se stále víc zdá, že „dát život“ znamená velmi vzácně „zemřít pro“ (ještě že tak!), a mnohem častější (a snad i správnější) je „žít pro“.

Maminka pro mě dala spoustu ze svého života a naštěstí je stále živá a čilá!

Takže „darovat všechno Bohu“, sen, který v sobě nosím už od dětství, již není „opustit všechno“, ale přinášet Bohu do všeho a všechno Bohu. Znamená to dělat svoje věci, prožívat každou chvíli pro Něj. Takže chápu, proč se mi líbí i věci, které nezapadají do mých „velkých ideálů“... líbí se i Jemu a já mu je dávám.

A k tomu jsem povolána: žít pro Boha, s Bohem a v Bohu.